

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΙΤΑΚΗΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ ΣΙΓΗ

Μόλις έδυσε ο ήλιος στη Βάρη, σ' άλλους τόπους φέγγει τώρα.

Ο αέρας κόπασε. Κάποιων λεπτών σιγή για τον ήλιο που φεύγει. Ή μήπως για το φεγγάρι που παίρνει τη σκυτάλη; Το ίδιο είναι. Οι πάπιες που προσμένουν το φαί, το σκυλί που ήρεμα αγναντεύει και το αυτοκίνητο που βιαστικά νομίζει ότι ξεφεύγει. Όλα τον κύκλο του χορού κρατούν.

Τη γεύση Φθινοπώρου νομίζω, ότι γλυκαίνουν οι καμπάνες. Την ώρα προσπαθούν να πουν, να επισημάνουν την έλευση των άστρων. Σάμπως τον ήχο της εκείνα να προσμένουν, για να γεννήσουν πάλι σήμερα το φως τους.

Δεν τις ακούω πια τις πάπιες να φωνάζουν, λες απ' το αχλάδι μου και 'κείνες να χορτάσαν. Στη Ζουλή δεν άρεσε πολύ, μια βόλτα μοναχά το πήγε, προσέχοντας μήπως και το πληγώσει. Στο χώμα το εναπόθεσε σιγά, ανταλλαγή για τη ζεστασιά που της προσφέρει.

Καθώς ετούτο εδώ θα τελειωνα, με μια ματιά, νερό μου ζήτησαν οι ρίζες, τρεις ρίζες λουλουδιών που τ' όνομα δεν ξέρω. Νερό μου ζήτησαν, ν' ανθίσουν Βραζιλία και να μου πουν πως, τίποτα, ποτέ, δεν τελειώνει.

Ακόμα έχει φως, ακόμα η σιγή κρατεί.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΙΤΑΚΗΣ